

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

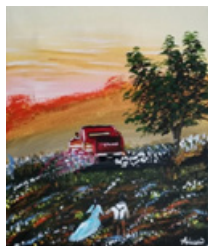
August (Gustar)
nr. 8 (80) / 2023

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tâmbărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Dumnezeu există!

Citiți în pagina 1

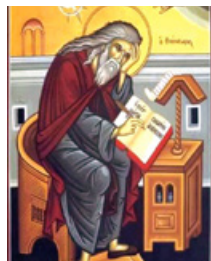
Scrisoare către viitorul meu
soț

Citiți în pagina 4

Sfântul Gheorghe Pelerinul

Citiți în pagina 14

Îndemnuri despre bucuria
smereniei

Citiți în pagina 10

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Dumnezeu există!

Retras în oaza mea de liniște, departe cu inima și cu mintea de zgomotul de afară, cu ajutorul Domnului Hristos, încerc să vă pun la inimă câteva rânduri care să ne aducă aminte de faptul că lumea nu este compusă doar din mine, ci: din mine, din tine și din toți cei asemenea nouă. Deși îmi doresc să găsesc doar aspectele frumoase ale lumii în care trăim, depărtarea de credință sau chiar lipsa acesteia mă determină să revin cu un nou „avertisment”: Atenție! Dumnezeu există! Spun aceasta pentru că marea majoritate trăim ca și cum Dumnezeu nu ar exista, o altă parte nu cred sau nu vor să creadă în existența Sa și doar un mic procent trăiesc și mărturisesc credința cea adevărată. În numărul trecut al revistei noastre vă aduceam aminte că diavolul nu se relaxează, ci caută cu sârguință să ne șteargă „bruma” de credință pe care cu greu am dobândit-o. Dar ce ne facem atunci când vedem (simțim) în sufletul celui de lângă noi o negură atât de deasă, încât nici cele mai grăitoare și luminoase exemple de viață nu reușesc să o penetreze? Cu durere în suflet, mărturisesc că am întâlnit astfel de oameni care, răniți fiind de faptele sau de comportamentul aproapelui, nu își găsesc liniștea până ce nu se răzbună, oameni care nu vor să înțeleagă ce este mila, oameni la care supremația „în haită” este totul. Întrucât inima nu mă lasă să trec cu vederea acest comportament „de junglă”, după ce am încercat de nenumărate ori să-i aduc (celui care se considera creștin) în fața ochilor minunile pe care Dumnezeu le face pentru noi, într-un târziu i-am spus: Oare, crezi că Dumnezeu nu vede ceea ce facem? Bineînțeles că replica nu a întârziat: Cine este Dumnezeu? L-ai văzut? Și după cum era de așteptat, a căutat să schimbe subiectul de discuție, dar întrucât ne petrecem suficient timp împreună, am continuat să-i aduc exemple din viața creștină, dar și din Sfânta Scriptură.

După o scurtă conversație, îmi spune că vina lipsei de convingere despre existența lui Dumnezeu este atribuită părinților pentru că nu i-au „plantat” în inimă bazele credinței, tinerețea fiind petrecută în perioada comunistă, departe de orice „sursă” de lumină duhovnicească. I-am spus că nici acum nu este târziu, doar că este nevoie de o dorință sinceră de schimbare, pentru că nimeni nu s-a născut credincios, ci adevărul credinței îl dobândim fiecare prin voință proprie, prin pronie dumnezeiască sau printr-o oarecare suferință menită să ne deschidă „ochii

sufletului”, pentru că Dumnezeu nu este un mit, El există cu adevărat. Oare este neapărat necesar să simțim mustrarea dumnezeiască pentru a înțelege că nu suntem „de capul nostru” în această lume și pentru a conștientiza că avem un Stăpân? Este destul să vedem bolile și suferințele trupești ale contemporanilor noștri (pe care le îngăduie Dumnezeu) pentru a înțelege nivelul de „orbire duhovnicească” la care am ajuns. Dacă ne aducem aminte de orbul din naștere, vom observa că, dacă acesta era lipsit de lumina ochilor, contemporanii săi se regăseau într-o „orbire spirituală”. Pentru a nu lungi articolul, nu voi vorbi despre pericopa evanghelică. Până la urmă, răutatea celor care căutau să-L omoare pe Domnul Hristos pentru că a adus (în zi de sărbătoare) tămăduire orbului, ne întărește convingerea că „orbirea spirituală” nu trebuie tratată cu indiferență, pentru că este mult mai gravă decât orbirea fizică.

Tot așa se întâmplă și cu noi. Deși ne laudăm cu ochii trupești, nu vedem lucrările dumnezeiești, pentru că dușmănia, egoismul, dorința de a avea „ultimul cuvânt” coroborată cu plăcerile lumești nu dau voie luminii divine să ajungă acolo unde ar trebui să fie, adică în sufletul nostru. Pentru că nu există „lucrări dumnezeiești” fără un Dumnezeu viu și real. Asemenea iudeilor, pentru a crede că Dumnezeu există, așteptăm minuni. Dragii mei, minunile se întâmplă în fiecare clipă în jurul nostru, doar că nu avem ochi pentru a le vedea. Domnul Hristos nu l-a vindecat pe orbul din naștere printr-un cuvânt, deși fără îndoială, putea face acest lucru. După ce i-a uns ochii, l-a trimis să se spele la scaldătoarea Siloamului. Prin aceasta ne-a arătat credința orbului, dar și dorința acestuia de schimbare și implicit de vindecare. Contrar opiniilor interlocutorului meu, orbul nu a aruncat vina pe părinți și nici nu s-a plâns că este marginalizat de semenii săi (căci cu siguranță era); întrucât dorește o schimbare, se încrede (fără a-L vedea) întrutotul în cuvintele Domnului. Având sâmburele credinței în inimă, nu a fost nevoie decât de deschiderea simțurilor (auzului) și minunea s-a întâmplat.

Și cum credința pornește din inimă, desăvârșindu-se prin simțuri, vă redau o scurtă povestioară care ilustrează esența articolului:

„Într-o zi, s-au întâlnit într-o bibliotecă trei creștini. Pătrunși de frumusețea cărților pe care le citeau, nici nu au observat când s-a făcut seară. Când doar ei mai rămăseseră în bibliotecă, au început să discute aprins despre ceea ce citiseră peste zi.

Deodată, lumina s-a stins și au rămas cufundați în întuneric. Unul dintre ei zise:

– Hai să ne rugăm. Să spunem fiecare „Tatăl nostru” și poate Dumnezeu se va îndura de cel care se roagă mai frumos și lumina se va aprinde.

Ceilalți doi au fost imediat de acord. Primul a început să se roage. Ruga sa a fost atât de frumos spusă, dar camera a rămas în continuare în întuneric.

Atunci, s-a rugat și al doilea. Rugăciunea lui nu putea să nu te impresioneze. Cuvintele veneau din suflet, spuse cu multă evlavie, dar lumina a rămas tot stinsă. În sfârșit, a început și cel de-al treilea să-și spună rugăciunea. Doar că, în timp ce rostea cuvintele cu smerenie, liniștit și cu grijă, s-a ridicat de la masa unde se aflau cu toții, a plecat încet, pe bâjbâite, spre intrare, a găsit tabloul electric, a schimbat siguranța și s-a întors. În timp ce el își încheia rugăciunea, spunând „Amin!”, întreaga încăpere fu inundată de lumină.

Apropiindu-se de prietenii săi nedumeriți, le spuse, arătându-le Biblia de pe masă:
– Mai devreme, citeam din Sfânta Scriptură. Când s-a stins lumina, eram tocmai la versetul care spune: Mântuirea și rugăciunea nu stau în vorbe.”

Concluzionând, putem spune că nu vom (reuși) face fapte bune dacă ceea ce ar trebui să facem nu își are originea într-o inimă curată. Și cum să avem un cuget și o inimă curată, dacă ochii sufletului sunt întunecați de ură, invidie și patimi? Cum să iertăm pe cel care ne-a greșit, dacă nu credem că Dumnezeu există? Cum să spunem că Dumnezeu există, dacă nu vedem minunile din jurul nostru? Chiar Domnul Hristos spune: „Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi. Și au auzit acestea unii dintre fariseii care erau cu El și I-au zis: Oare și noi suntem orbi?” (Ioan 9, 39-40). Înainte de a ne îndoii de existența lui Dumnezeu, poate că tot așa ar trebui să ne întrebăm: Oare nu cumva suntem orbi?

În încheiere, vreau să vă spun că (dacă veți citi din scrierile sfinților părinți), deși sunt puțini la număr, totuși (au existat) există oameni care printr-o nevoie de o viață întreagă, au reușit, în cele din urmă, să-L întâlnească pe Dumnezeu. Majoritatea celor care și-au dorit cu adevărat să trăiască o viață alături de Domnul Hristos, au renunțat la multe dintre plăcerile și ispitele vieții, îndepărtându-se de zgomotul lumii acesteia și, acolo, după ani de nevoie, au reușit să dobândească vederea dumnezeiască; dovada fiind nenumăratele scrieri transmise din generații, tocmai pentru a fi o călăuză pe drumul celor care Îl caută pe Dumnezeu. Așadar, să ne rugăm Maicii Domnului să mijlocească și de această dată către Fiul ei, ca să ne întărească pe calea credinței, să ne ferească de „orbirea sufletească” și să ne învrednicească a mărturisi din tot sufletul că „Dumnezeu există!”.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Scrisoare către viitorul meu soț

*D*ragul meu,

Nu știi dacă mă vei citi, dar simt plăcerea și nevoia să-ți scriu. Nu știi dacă ești, în sensul că nu știi dacă Dumnezeu mi-a rânduit pe cineva pentru căsătorie sau a pregătit alte căi pentru mine spre mântuire, dar, atât timp cât încă nu am descoperit voia Sa, sper că nu păcătuiesc gândindu-mă că ești undeva și aștepti, la fel de mult ca mine, ca într-o minunată zi să ne întâlnim.

Mai ales acum, că a fost foarte frumos afară și că vara e aproape pe sfârșite, iar noaptea deja începe să se mărească, parcă mai tare îmi doresc să pot petrece timpul cu tine, să ne cunoaștem, să ne plimbăm, să ne sfătuim, să ne încurajăm, să râdem împreună... Mi se pare că iarna este mult mai greu să găsim activități, locuri frumoase, oportunități de pelerinaje etc. Dar...te aștept oricând.

Ca orice fată, visez perfecțiunea, așa cum mi-o imaginez, după ideile pe care mi le-am conturat în urma experienței și a poveștilor frumoase expuse în filme, cărți, viețile sfinților sau chiar în viețile prietenilor mei. Știi că nimeni nu-i perfect, cu atât mai mult eu, care, din contră, am o sumedenie de „defecte”! Probabil ai și tu câteva... Însă, cum părintele Iulian m-a învățat că un defect este, de fapt, o calitate dusă la extrem, putem considera că sunt plină de calități duse la extrem! Și nu mai zic de frici, din astea am cu duiumul, o întreagă colecție! Și totuși...visez.

Sper, în primul rând, să fii credincios, să fii om al lui Dumnezeu și să trăiești în Hristos. M-aș bucura atât de mult să mergem împreună la biserică, mai ales la Vecernie, să vizităm mănăstiri și locuri sfinte, să ne rugăm împreună... Doamne, ce frumos ar fi!

În al doilea rând, mi-aș dori să te știi sănătos, rezistent, curajos, răbdător și optimist în necazuri, încercări și ispite. Să nu deznădăjduiești. Să ai credință adevărată în Dumnezeu că totul va fi bine. Să crezi în minuni.

Să trăiești prezentul! Să fii spontan și să te bucuri de fiecare clipă, să fii vesel și să devii o binecuvântare pentru cei din jurul tău. Oamenii să caute compania ta, sfatul tău, ajutorul tău.

Să fii frumos, mai ales la suflet! Luminos. Bun. Să-ți fie milă de toate făpturile necăjite ale pământului și să-ți dorești să faci tot ce-ți stă în putere să le ajuți pentru a le ști în siguranță. Să iubești pisicile, dacă nu îndrăznesc să cer prea mult!

Să fii familist. Să știi să te joci cu copiii; nepoțtii mei ar avea foarte mare nevoie de unchi ca tine! Să te asemeni, pe cât posibil, cu bicu, bunicul meu, care era atât de iubit de cei mici, cunoscuți și necunoscuți; cu toții ne amintim cu mare drag de el, tare

mult ne lipsește, mai ales mie...

Să apreciezi muzica frumoasă, să-ți placă melodiile vechi și cele cântate la chitară, admirându-i pe cei care le compun. Să mergem amândoi la concerte și spectacole și să fredonăm oriunde cântecele noastre preferate. Să avem pasiuni comune și să ne odihnim unul pe celălalt.

Oh, nu știi dacă ai observat, dar, în mare, aștept de la tine tocmai ceea ce mie îmi lipsește... Nu cred că e prea corect, dar, citându-l pe Sfântul Ioan Gură de Aur, „Acela iubește cu adevărat care caută la interesele celui iubit.”, promit să încerc să te completez și eu pe tine, acolo unde va fi nevoie!

Adevărul este că nu înțeleg cum de îndrăznesc să te chem atât de des spre mine, când nici eu însămi nu fac niciun pas spre tine... Nu te caut, nu încerc, nu prea ies din casă, nu mă străduiesc măcar puțin să cresc și să mă maturizez, să nu mai fiu atât de egoistă, să mă rog pentru tine mai mult... nu doar din când în când (recunosc, uneori chiar ajung să-i „plictisesc” pe Sfinții Petru și Fevronia, Sfinții Părinți Ioachim și Ana, Sfânta Iuliana din Lazarevo, Sfânta Parascheva, Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava)...

Te rog să mă ierți! Cred că mă înțelegi, pentru că, probabil și tu te gândești la mine, măcar câteodată, acolo unde ești. Sau poate pur și simplu te bucuri de prezent și nu-ți faci atât de multe gânduri, scenarii și speranțe ca mine... Sincer, m-aș bucura mai mult să fie așa, să știi că nu ești trist, neîmplinit sau, mai rău, disperat, ci că lași lucrurile să se întâmple fiecare la momentul lor, cu credință și nădejde.

Un citat de pe internet spune: „În cele din urmă, sufletele pereche se întâlnesc pentru că au aceeași ascunzătoare.”. Așa să fie oare?

Așteptându-te cu drag și răbdare, pentru a deveni nedespărțiți ca turturelele, viitoarea ta soție. ♥

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Universul meu

Prea mult întuneric
zilele acestea în lume.

Ne-am obișnuit să privim
doar urâtul din jurul nostru.

Am uitat să ne bucurăm
de o zi pur și simplu. Trecem
prea grăbiți pe lângă oameni
și uităm faptul că toți dețin o
poveste care merită ascultată.

Când v-ați oprit preț de
câteva minute și ați privit

soarele și cerul, norii și păsările, copacii și florile? De ce trebuie să răspundem
la rău cu rău? Dacă sunteți urâți de oameni, nu uitați niciodată acest lucru: golul
acela de întuneric îl umple Dumnezeu cu iubirea Sa.

Cu cât mai sus veți fi, așteptați-vă la curenți din ce în ce mai puternici. Brazii din
vârful munților au rezistat la toate loviturile și furtunile munților.

Nu vă mirați de invidia celor din jur, cine nu poate face ca voi, întotdeauna va
unelti rele împotriva voastră.

Laudele din jur slăbesc spiritul nostru.

Loviturile, în schimb, ne zidesc și ne transformă într-o cetate greu de cucerit,
condiția este să avem rege în inimă pe Dumnezeu.

Nu așteptați mai bine, mai mult, mai târziu. Îmbrățișați acum puținul, astăzi.

Cea mai ușoară modalitate de vindecare nu stă în tratamente costisitoare sau
remedii naturiste.

Iubirea, iertarea, acceptarea sunt gratuite, dar oamenii uită prea ușor să le
folosească.

Îmbrățișați oamenii, în acest gest simplu se repară multe inimi frânte. Zâmbiți
cât mai des, o față care a îmbrățișat zi de zi căldura, va deveni spre bătrânețe un
chip plin de lumină.

Nu vă temeți, Dumnezeu este deja în mijlocul furtunii voastre.

Doar țineți-L strâns de mână. Sus inimile. Sus.

Autor: Preot Alexandru Lungu

Ca să vezi cât ești de frumoasă, uită-te în icoana Maicii Domnului...

O întrebare pe care îmi voi permite să o citesc direct, cum apare pe hârtie: „Doamne, Tu m-ai făcut. Și dacă nu sunt frumoasă ce fac?”.

Da' de unde știi tu că nu ești frumoasă? Cine ți-a spus sau unde te-ai uitat de-ai văzut că nu ești frumoasă? Cred că te-ai uitat în oglindă! De ce cred? Pentru că și eu mă uit câteodată

în oglindă și zic: „Doamne, ce urâtă sunt! Uite cum arăt și totuși copiii ăia îmi zâmbesc din toată inima! Cum e posibil?”. Așa că, fetița mea dragă, să zici așa: „Doamne, dacă Maica Siluana e atât de bucuroasă, deși spune că se vede urâtă și cu adevărat și eu i-am zâmbit și nu mi s-a părut atât de urâtă, nu cumva aș putea să dobândesc și eu acea bucurie și să par și eu frumoasă?”.

Nu te mai uita în oglindă ca să vezi dacă ești sau nu frumoasă, pentru că vei iscodi să afli acolo cine știe ce imagine din clipurile publicitare! Uită-te în oglindă ca să vezi dacă nu ești ciufulită, dacă nu ești murdară pe față, dacă nu ți-ai pus puloverul pe dos! Iar ca să vezi cât ești de frumoasă, uită-te în icoana Maicii Domnului și zi: „Maica Domnului, nu-i așa că și eu sunt frumoasă?”. Pentru că frumusețea ta e înăuntru.

Frumusețea omului nu este în lut, ci în lumina dinlăuntru! Dacă cineva se uită la bec și zice: „ce frumos e becul ăsta!”, rămâne cu sticla. Dar cine zice: „Ce frumos luminează becul ăsta!”, își luminează casa cu el.

Aprinde-te cu lumina bucuriei sfinte, copila mea, și o să fii mult mai frumoasă decât Miss București. Aprinde-te de Duhul Sfânt, dă-ți cu parfumul rugăciunii, spală-te cu Spovedania, hrănește-te cu Mântuitorul, cere bucurie de la Dumnezeu și atunci vei fi frumoasă pentru privirea duhovnicească, iar ochiul lumesc o să zică: „Ce urâtă pare asta și ce bucuroasă e! Eu sunt frumoasă și atât de nefericită! Cum e posibil?”. Hai, curaj!

Sursa: Monahia Siluana Vlad – „Meșteșugul bucuriei”, vol. 2, Editura Doxologia, 2009, p. 76

Ochii răspund inimii

Când eram mic, la Mădei, eram cu tata în altar de la trei ani. Stăteam cuminte pe o băncuță, desenam sfinți cu pixul pe pomelnice, cântam cu glas incredibil de subțire (mai e și azi caseta cu mine la 4 ani cântând „Tatăl nostru” și „Miluiește-mă, Dumnezeule”). De la 5 ani, după ce am învățat să citesc de la sorămea dintr-a-ntâia, tata îmi dădea un Liturghier vechi și foarte rufos din care citeam „Rânduiala Sfintei Împărățiri”. Așa am învățat-o pe de rost. Citeam apostolul în mijlocul Bisericii. Aveam niște pantofi de piele întoarsă cu trei numere mai mari cu vată în vârf să nu cadă. Eram mai mic decât analogul pe care stătea Apostolul.

În Altar, paracliser era un moșneag isihast, Toader Albei, foarte înalt și foarte slab, nefiresc de lung. Parcă era din icoană. Omul ăsta era ca un abur. De o discreție infinită, pășea imaterial prin sacristie, pregătea totul perfect, știa fiecare moment al slujbelor. În rest, era drept în genunchi, ca o stană de piatră, ca o icoană desprinsă din fresca veche. Nu clipea. Ochii priveau undeva dincolo de ziduri, în Lumina Împărăției lui Dumnezeu. Nu l-am văzut zâmbind sau râzând niciodată.

Nu vorbea decât în șoptă. Înțelegea din priviri ce voia tata. La epicleză, când tata ridica mâinile către cer și chema Duhul Sfânt peste Daruri, ochii omului ăsta se inundau de lacrimi. Nu suspina, nu se crispa. Doar ochii slobozeau zeci de lacrimi. Pentru mine, un copilăș de câțiva ani, era o arătare stranie. Îl respectam, îmi era oleacă frică de el, doar când mă privea îmi îngheța inima. Tata îmi zicea că deseori cerceta pustnicii din munți, cărora le ducea mâncare. Odată, la sfârșitul Liturghiei, mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat: de ce plângeți în timpul invocării Duhului Sfânt?

Moșul ascet m-a privit îndelung. A trecut cu ochii prin mine și mi-a zis: Acum mulți ani, aflându-mă la Liturghie, când preotul a ridicat mâinile către cer, am văzut oștirile îngeresti slujind, și Mielul Hristos frângându-Se pe Cruce, și o lumină, și o dulceață de negrait, de milioane de ori mai frumoase decât lumea toată, mi s-au picurat în inimă. Și de atunci, toată viața mea e un dor nestins, sfâșietor, de a mai simți măcar o clipă acea dulceață și acea lumină mai presus de lume. Nimic în lumea asta nu se compară cu o clipă de rai. Și când vine Sfânta Jertfă, îmi aduc aminte de acea clipă și ochii nu mă mai ascultă, ci răspund doar inimii.

Autor: Preot Ioan Istrati

Trebuie să avem puterea de a ne ruga pentru omul care ne face rău

Să știți de la mine, nu cu oamenii trebuie să ne luptăm, ci cu duhurile din ei. Pe dușman îl dezarmezi cu dragoste și cu un cuvânt bun. Omul acela care-ți este vrăjmaș, dacă vede că vii la el cu daruri și cu un cuvânt bun, Îl va lăsa pe Duhul Sfânt să izgonească din sufletul lui duhurile rele de care este cuprins și va scăpa de ele.

Așa că, atunci când vedem pe cineva că se uită urât la noi sau ne vorbește urât, ne bârfește, trebuie să spunem în gând o rugăciune prin care să cerem Bunului Dumnezeu să liniștească acea persoană și, în același timp, să ne arătăm mila față de acel om. Căci ajută foarte mult să ai milă față de aproapele, doar așa câștigi un dușman de partea ta.

Trebuie să avem puterea de a ne ruga pentru omul care ne face rău. La rugăciunea „Tatăl nostru” se spune așa: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”! De aceea, de pildă, nu avem voie să dăm pe nimeni în judecată, că, dacă dăm pe cineva în judecată, nu mai putem spune „Tatăl nostru”.

Apoi, ca să te rogi pentru dușmanul tău, îți trebuie smerenie, ca să poți zice: „Eu sunt mic, Doamne, iartă-mă și iartă-l și pe cel ce mă lovește!”. Asta trebuie: smerenie, smerenie în fața oricui.

Sursa: *Părintele Proclu Nicău – „Lupta pentru smerenie și pocăință”, Editura Agaton, Făgăraș, 2010*

Îndemnuri despre bucuria smereniei

Lasă-te răstignit și nu răstigni.
Lasă-te nedreptățit și nu nedreptăți.

Lasă-te bârfit și nu bârfi.

Fii blând și nu zelos și rău.

Veseleşte-te cu cei ce se veselesc și plângi cu cei
ce plâng. Căci acesta este semnul curăției.

Fii bolnav cu cei bolnavi.

Plângi cu cei păcătoși.

Bucură-te cu cei ce se pocăiesc.

Fii prieten cu toți oamenii, dar și singur în
cugetul tău.

Fii părtaș la pătimirea tuturor, dar cu trupul tău fii departe de toate.

Nu mostra pe cineva și nu osândi nici chiar pe cei foarte răi în viețuirea lor.

Întinde haina ta peste cel ce a greșit și acoperă-l.

Și dacă nu poți lua asupra ta greșelile lui și nu poți primi certarea și rușinea în
locul lui, rabdă-l măcar și nu-l rușina...

De nu te liniștești cu inima, liniștește-te măcar cu limba.

Și dacă nu poți pune rânduială în gânduri, pune rânduială măcar cu trupul tău.

Și de nu poți lucra cu trupul tău, întristează-te măcar în cugetul tău.

Și de nu poți posti două zile, postește măcar până seara.

Și de nu poți până seara, păzește-te măcar să nu te saturi.

De nu ești curat în inima ta, fii curat măcar în trupul tău.

De nu plângi în inima ta, îmbracă-ți cu jale măcar fața ta.

De nu poți milui, vorbește măcar ca un păcătos.

De nu izbutești să închizi gura celui ce bârfește pe soțul tău, păzește-te măcar
să nu te faci părtaș în aceasta cu el.

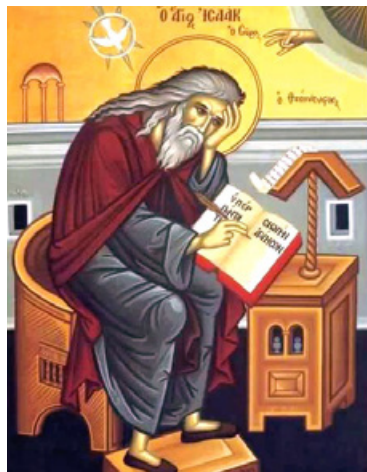
De iubești blândețea, rămâi în pace.

Și de te vei învrednici de pace, te vei bucura în toată vremea.

Caută să dobândești pacea și nu împărăția...

Iată, frate, îndemnul meu: mila să-ți sporească în suflet până când vei simți în
inima ta aceeași milă pe care Domnul Iisus Hristos o are față de tine.

Sursa: Sfântul Isaac Sirul – „Cuvinte despre sfintele nevoințe”, Filocalia X

Strofe pentru suflet

Parohiei mele de suflet

Parohia mea de suflet,
Tu, prin inimă și cuget
Mă strigi înapoi să vin...
Of, din nou suspin!

Din ce în ce-i mai greu,
Nu înțeleg nici măcar eu
De ce mai des nu mă pornesc
Spre tine. Parcă te ocolesc...

Tot amân, iar și iar,
Tu m-aștepți cu al tău har
Să mă înduhovnicești,
Tare mult mă mai iubești!

Minunat duhovnic și enoriași,
Cum ai putea în urmă să-i lași?
Numai eu, cu plecarea mea,
Mi-am ignorat inima!

După atâta timp, acum,
Vin la tine să îți spun
Că te-am regăsit așa,
La fel ca întotdeauna!

Cu cuvinte calde, din inimă zise,
Cu îmbrățișări deschise,
Cum m-ai întâmpinat mereu,
Cu tot alaiul tău!

În strană, în spate, oameni buni,
Ca-ntr-o familie frumos i-aduni,
Pe toți, cum și pe mine m-ai luat;

La tine aş reveni de-'ndat!

Îți mai spun că te iubesc,
Doar ție îți scriu, îți împărtășesc
Gândurile mele, sentimentele, trăirile,
A mea de suflet dintre toate parohiile!

Autor: Ioana Sanciu

Povață

Ai grijă ce spui, ai grijă ce faci,
Ai grijă la gânduri când suferi și taci,
Ai grijă durerea să n-o mparți oricui,
Ai grijă puterea să n-o scapi hai-hui,
Ai grijă cu cine în viață pornești,
Ai grijă în suflet pe cine primești,
Ai grijă de trupul ce-l ai împrumut,
Ai grijă de timpul ce nu-i de pierdut,
Ai grijă de aer, de cer, de pământ,
Ai grijă de suflet, de tot ce-i mai sfânt,
Ai grijă urmașii atent să ți-i crești,
Prin faptele tale exemplu le ești,
Ai grijă prieteni să ai potriviiți,
Ai grijă dușmanii să știi să-i eviți,
Ai grijă lumina să n-o pierzi dormind,
Ai grijă de tine să nu mori trăind,
Ai grijă speranța să n-o pierzi nicicând,
Ai grijă iubirea să n-o scapi visând,
Ai grijă greșeala să nu o renegi,
În viață ce semeni, aia culegi!

Autor: Licuța Pântia

Credința pentru copiii de toate vârstele

Sfântulețul

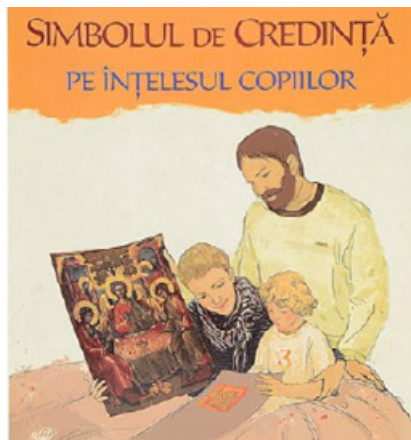
Într-un sat cu câteva sute de familii, doar unui singur om i se spunea „Sfântulețul”, asta pentru buna sa purtare, pentru înfățișarea lui smerită, pentru bunătatea și dărnicia lui. Într-o zi, pe când acest om se afla la rugăciune, auzi parcă o voce care îi șoptea că în satul vecin se află un om căruia nu i se spune „Sfântulețul”, dar vrednicia sa este cu mult mai mare ca a lui.

Auzind acestea, se neliniști și își făcu bagajul pentru a călători până în satul vecin. Acolo stătu mai multe zile și, neaflând de unul singur acel om care ar putea avea fapte mai vrednice decât ale lui, se hotărî să meargă la preotul satului care cunoștea fiecare om în parte.

Află de la acesta că niciun om din partea locului nu are fapte așa vrednice să fie considerat un sfânt încă din această viață. „Sfântulețul” nostru insistă atunci pe lângă preot, rugându-l să se gândească la faptele bune ale sătenilor. Preotul stătu apoi pe gânduri și îi spuse:

-M-ai întrebat despre faptele bune ale sătenilor de aici, și le-am spus... Dar ar mai fi ceva!... Undeva, la marginea satului, unde începe pădurea, trăiesc șapte copii. Aceștia sunt fără părinți și sunt ținuti cu cele de trebuință de fratele cel mai mare dintre ei, care are șaisprezece ani. El trudește pe unde poate în ogrăzile sătenilor și la sfârșitul zilei duce de mâncare celorlalți frați.

Cu toate că face asta, frații săi nu-i mulțumesc pentru strădania sa, ba chiar îl ceartă că nu aduce bucate mai bune, fac glume pe seama lui și-l numesc „Mutulică”, fiindcă nu prea vorbește. Copilul acesta, acum vreo șase ani, se poate spune că a salvat niște mineri de la a pieri de foame. Mina de cupru din celălalt capăt al satului s-a surpat într-o zi la intrare, astfel că a rămas o gaură prin care de abia intra un cățel. Până au fost chemați de la oraș să intervină cu utilaje, să întărească pereții minei și să mărească gaura...au trecut aproape trei zile. Copilul nostru, lucrând la o gospodărie din vecinătatea minei, a auzit de minerii care stăteau înăuntru fără mâncare și fără apă de trei zile și i s-a făcut milă, cerând să intre la ei. Șeful minei nu i-a dat voie, dar el a luat apă și mâncare de la câțiva săteni, a luat cu el o lampă

și, noaptea, a intrat prin acea gaură ca să le dea minerilor acelea. Apoi, s-a surpat de tot intrarea și copilul a petrecut două nopți împreună cu minerii în măruntaiele pământului...

După două zile, au venit cu utilaje și târnăcoape cei de la oraș și au făcut o spărtură nouă prin care au ieșit toți cei prinși dedesubt. Iar copilul nostru a ieșit și el, iar în loc să i se mulțumească pentru că a intrat să le dea de mâncare minerilor, aproape ca a fost luat la bătaie de șeful minei, fiindcă a intrat acolo fără voia lui.

La vreo doi ani după asta, într-o zi, toată lumea aștepta să vina gârlă mare, căci fusese potop la deal. În sat, trăia pe atunci un bețiv care, toată ziua, cât era de lungă, și-o petrecea la cârciumă, iar când ieșea, avea obiceiul să-i înjure pe toți cei care îi ieșeau în cale, ba chiar sărea și la bătaie. De atâta băutură, adormi pe malul gârlei, chiar în ziua când oamenii se așteptau ca apa să crească și să inunde gospodăriile. Și a trecut un sătean pe acolo și l-a văzut pe bețiv că doarme lângă apă, dar nu l-a ridicat. Și a trecut și un al doilea și nici acela nu-l trezi. Apoi trecu și copilul nostru, care știind că trebuie să vină apă mare, s-a luptat, a luat bețivul, târâș de acolo, așa, cu puterile lui, ducându-l la loc sigur, scăpându-l de apa cea mare, care probabil l-ar fi înecat... Iar multă lume a început să bombăne spunând că mai bine ar fi fost să-l ia apa pe bețivul satului...ca prea se purta urât...și nimeni nu i-a mulțumit copilului nici până în ziua de azi...

-Cu adevărat, am găsit ceea ce căutam!

-Cum așa? spuse preotul.

-Păi, mie mi se spune la mine în sat „Sfântulețul”, fiindcă am numai fapte bune. Dar mă gândesc că acest copil de șaisprezece ani are fapte mai mari decât mine, pentru că, deși a lucrat binele tot timpul, el a știut să primească și răul sau prigonirea celor din jur. Jertfă și sfințenie înseamnă când le primești și pe cele bune și pe cele rele, nu numai pe cele bune, așa cum le primesc eu. De acum încolo, mă voi ruga de sătenii mei să nu mă mai numească „Sfântulețul”, căci nu sunt demn de o asemenea numire.

Sursa: „Nestemate Duhovnicești” vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Sfântul Gheorghe Pelerinul

Sfântul Gheorghe s-a născut în anul 1846, în Șugag (astăzi în județul Alba), din părinți bine credincioși, pe vremea când Transilvania făcea parte din Imperiul Habsburgic.

La vârsta de 24 de ani, s-a însoțit, prin Taina Cununiei, cu o tânără credincioasă pe nume Pelaghia, fiind binecuvântați de Dumnezeu cu cinci copii. Ca soț și tată nu și-a neglijat deprinderile sale duhovnicești, împlinind cu și mai mare evlavie faptele credinței și căutând mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui.

După ce a trăit paisprezece ani în căsnicie, în anul 1883, cu încuviințarea soției sale, a luat hotărârea să meargă la Ierusalim, ca pelerin, împreună cu mai mulți țărani din satul său. Luând cu sine Evanghelia și Psaltirea, a mers pe jos până la Constanța, apoi cu vaporul până la Ierusalim. Acolo a rămas patruzeci de zile, mergând de trei ori pe zi la Sfântul Mormânt, pentru dumnezeiasca Liturghie și celelalte slujbe. Apoi, s-a dus și la celelalte Locuri Sfinte: Betleem, Ierihon, Iordan, Nazaret, Tabor.

Mai înainte însă de a începe această viețuire, a rămas vreme de patruzeci de zile în nevoiță aspră și post, cu multe ispite de la diavolul, în pustia Egiptului de Sus.

După ce a mers în pelerinaj și la Sfântul Munte Athos, s-a întors în satul său, după trei ani de când plecase. Într-o noapte, în timp ce se afla în biserica din Șugag la rugăciune, l-a văzut aieva pe diavolul venind la el și zicându-i cu mare mânie: „Ce faci aici, Moș Gheorghe?”. „Mă rog lui Dumnezeu” a răspuns bătrânul cu îndrăzneală, iar vrăjmașul a fugit de la el. Sfântul n-a mai rămas mult în satul său, ci și-a început călătoria, ca în vremurile apostolice, făcându-se pelerin străin și călător în hotarele țării. Mergea din biserică în biserică, unde se ruga aproape toată noaptea, umbla fără grabă, desculț și cu capul descoperit, postea și se depărta de toate desfătărilor lumii, cutreierând prin părțile Sibiului, Făgărașului și Brașovului. Aproape în fiecare an făcea câte un pelerinaj la Ierusalim, călăuzind cetele închinătorilor.

Auzind de numeroasele mănăstiri din Moldova, în anul 1895, dreptcredinciosul Gheorghe a trecut Carpații și s-a așezat la Piatra Neamț, unde a primit o cămăruță în turnul clopotniță al bisericii „Sfântul Ioan domnesc”, lăcaș ctitorit de Sfântul

Voievod Ștefan cel Mare. În scurtă vreme, a ajuns cunoscut de preoți, călugări și mireni, care îl prețuiau ca pe un adevărat om duhovnicesc. În acest loc a rămas până la sfârșitul vieții sale, având acolo: biserică și chilie, liniște, duhovnic și multe mănăstiri în împrejurimi.

În anul 1914, fericitul Gheorghe îi spunea tatălui Evdochiei, Ștefan, că va începe război, dar să nu se teamă, că se va întoarce sănătos de pe front, însă fratele lui nu se va întoarce întreg. Și într-adevăr așa a fost, acela s-a întors sănătos, iar fratele lui a venit fără o mână din război.

Maica Zenovia Iacov de la Mănăstirea Văratec amintea că Sfântul i-a prorocit ce avea să i se întâmple în viață și că va deveni monahie. Starețului Ioanichie Moroi i-a profetizat, cu mai mult de 25 de ani înainte, necazurile prin care avea să treacă atât el, cât și obștea Sihăstriei Secului.

Ziua morții și-a cunoscut-o de mai înainte, arătând-o prin cuvinte procești: „O să mor când s-or tulbura popoarele și, la moartea mea, va fi sărbătoare și vor trage clopotele din țară.”. Aceste cuvinte s-au adevărat când, în anul 1916, de praznicul Adormirii Maicii lui Dumnezeu, trupul Sfântului a fost găsit răposat, tocmai când țara intra în război, iar clopotarul bisericii „Sfântul Ioan” din Piatra Neamț urma să tragă clopotele.

La îngroparea lui s-au adunat mulțimi nenumărate, fiecare căutând să ia o ultimă binecuvântare de la cel adormit și cerându-i rugăciune de mijlocire către Dumnezeu. A fost îngropat în cimitirul orașului Piatra Neamț, cu același cojoc rupt, desculț, fără acoperământ pe cap, cu toiagul pribegiei sale, având pe față același zâmbet curat ca în toată viața.

După optsprezece ani, unul dintre ucenicii lui, vrând să-i mute cinstitele moaște la Râșca, a venit cu căruța la Piatra Neamț și, dezgropându-le și punându-le într-un sicriș, a pornit la drum. Dar, prin dumnezeiasca rânduială, căruța nu a ajuns la Râșca, ci la mănăstirea Văratec, în a căreia gropniță au și fost așezate până astăzi. Sfântul Gheorghe Pelerinul a viețuit în smerenie și osteneală, fiind propovăduitor, prin viață și prin cuvânt, al Evangheliei lui Hristos, pentru care a fost hărăzit de Dumnezeu cu bogat har, prin care a săvârșit minuni și vindecări, atât în vremea vieții pământești, cât și după moarte, fiind cinstit de credincioși.

De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul Sfinților, cu zi de pomenire la 17 august.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - August 2023

- 1 M Scoaterea Sf. Cruci; Sf. 7 frați mucenici Macabei
- 2 M Aducerea moaștelor Sf. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan; Bincredinciosul Împ. Justinian cel Mare
- 3 J Cuv. Isaachie, Dalmat și Faust; Sf. Mironosiță Salomeea
- 4 V Sf. 7 tineri din Efes; Aducerea moaștelor Cuv. Mc. Evdochia
- 5 S *Înainteprăznuirea Schimbării la Față a Domnului; †) Cuv. Ioan Iacob de la Neamț*
- 6 D **(†) Schimbarea la Față a Domnului (Pobrejenia) (Dezlegare la pește)**

Toate ale praznicului; Ap. II Petru I, 10-19; Ev. Matei XVII, 1-9

- 7 L †) Cuv. Teodora de la Sihla; Sf. Pafnutie Pârzu Zugravul; Sf. Mc. Narcis, arhiepiscopul Ierusalimului
- 8 M Sf. Emilian Mărt. Ep. Cizicului; Sf. Miron, Ep. Cretei
- 9 M Sf. Ap. Matia; Sf. 10 Mc. Mărt. pentru icoana lui Hristos; Sf. Mc. Antonin
- 10 J Sf. Mc. Arhid. Lurentiu; Sf. Mc. Xist, Ep. Romei, și Ipolit
- 11 V †) Sf. Nifon, Patr. Constantinopolului; Sf. M. Mc. Evplu, arhid.
- 12 S Sf. Mc. Fotie, Anichit, Pamfil și Capiton
- 13 D Mutarea moaștelor Cuv. Maxim Mărt.; Cuv. Dositei (*Odovania Praznicului Schimbării la Față a Domnului*)

Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); Ap. I Corinteni IV, 9-16; Ev. Matei XVII, 14-23; glas 1, voscr. 10

- 14 L *Înainteprăznuirea Adormirii Maicii Domnului*; Sf. Prooroc Miheia
- 15 M **(†) Adormirea Maicii Domnului (Dezlegare la pește)**
- 16 M Sf. Mahramă a Domnului; †) Sf. Martiri Brâncoveni Constantin Vodă cu cei 4 fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache; † Cuv. Iosif de la Văratec
- 17 J †) Sf. Gheorghe pelerinul; Sf. Mc. Miron preotul; Sf. Mc. Straton, Ciprian și Tirs
- 18 V Sf. Mc. Flor, Lavru, Polien și Leon
- 19 S Sf. Mc. Andrei Stratilat; Cuv. Timotei, Agapie și Tecla
- 20 D Sf. Prooroc Samuel; Sf. Mc. Sever și Eliodor

Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv); Ap. I Corinteni IX, 2-12; Ev. Matei XVIII, 23-35; glas 2, voscr. 11

- 21 L Sf. Ap. Tadeu; Sf. Mc. Vasa; Sf. Mc. Donat diaconul, Romul preotul, Silvan diaconul și Venust
- 22 M Sf. Mc. Agatonie și cei împreună cu ei
- 23 M Sf. Mc. Lup; Sf. Sfințit Mc. Irineu (*Odovania Praznicului Adormirii Maicii Domnului*)
- 24 J Sf. Sfințit Mc. Eutihie; Sf. Mc. Tation
- 25 V Aducerea moaștelor Sf. Ap. Bartolomeu; Sf. Ap. Tit
- 26 S Sf. Mc. Adrian și Natalia, soția sa; Sf. Mc. Atic
- 27 D Cuv. Pimen; Sf. Mc. Eutalia, Fanurie și Osie, Ep. Cordovei

Duminica a XII-a după Rusalii (Tănărul bogat); Ap. I Corinteni XV, 1-11; Ev. Matei XIX, 16-26; glas 3, voscr. 1

- 28 L Cuv. Moise Etiopianul; Dreptul Iezechia
- 29 M **(†) Tăierea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul (Post)**
- 30 M Sf. Ier. Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, Patr. Constantinopolului; †) Sf. Ier. Varlaam, Mitr. Moldovei; † Cuv. Ioan de la Râșca și Secu, episcopul Romanului.
- 31 J Așezarea în raclă a brâului Maicii Domnului; Sf. 366 de Mc. din Nicomidia

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Dumnezeu există!	1
Scrisoare către viitorul meu soț	4
Universul meu	6
Ca să vezi cât ești de frumoasă, uită-te în icoana Maicii Domnului... ..	7
Ochii răspund inimii	8
Trebuie să avem puterea de a ne ruga pentru omul care ne face rău	9
Îndemnuri despre bucuria smereniei	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Gheorghe Pelerinul	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliuciniov

Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424

